

पितरमिति पितृपदस्यावृत्तिः शोकाकुलत्वान्न दोषाय ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ तयोर्भीष्मविदुरयोः दर्शनं अनागतावेक्षणं ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४

पितरं नूनमाजिस्थं युध्यमानं परैः सह ॥ नाजहात्यितरं वीरमद्यापि मधुसूदन ॥ २६ ॥ एवं ममापि पुत्रस्य पुत्रः पितरमन्वगात् ॥ दुर्योधनं महाबाहो लक्ष्मणः परवी
रहा ॥ २७ ॥ विदानुविंदावावंत्यौ पतितौ पश्यमाधव ॥ हिमांते पुष्पितौ शालौ मरुता गलिता विव ॥ २८ ॥ कांचनांगदवर्माणौ बाणखड्गधनुर्धरौ ॥ ऋषभप्रति
रूपाक्षौ शयानौ विमलस्रजौ ॥ २९ ॥ अवध्याः पांडवाः कृष्णसर्व एव त्वया सह ॥ ये मुक्ताद्रोणभीष्माभ्यां कर्णद्वैकर्तनाल्हपात् ॥ ३० ॥ दुर्योधनाद्रोणसुतास्ते
धवाच्च जयद्रथात् ॥ सोमदत्तादिकर्णाच्च शूराच्च कृतवर्मणः ॥ ३१ ॥ ये ह न्युः शस्त्रवेगेन देवानपि न र्षभाः ॥ त इमे निहताः संख्ये पश्य कालस्य पर्ययं ॥ ३२ ॥ ना
तिभारोऽस्ति देवस्य ध्रुवं माधव कश्चन ॥ यदि मे निहताः शूराः क्षत्रियैः क्षत्रियर्षभाः ॥ ३३ ॥ तदैव निहताः कृष्णममपुत्रास्तरस्विनः ॥ यदैवाकृतकामस्त्वमुपप्लु
व्यंगतः पुनः ॥ ३४ ॥ शांतनोश्चैव पुत्रेण प्राज्ञेन विदुरेण च ॥ तदैवोक्तास्मि मास्त्रेहं कुरुष्वाम् सुतेष्विति ॥ ३५ ॥ तयोर्हि दर्शनं नैतन्मिथ्या भवितुमर्हति ॥ अ
चिरेणैव मे पुत्राभस्मीभूता जनार्दन ॥ ३६ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ इत्युक्तान्यपतद्भूमौ गांधारी शोकमूर्छिता ॥ दुःखोपहतविज्ञाना धैर्यमुत्सृज्य भारत ॥ ३७ ॥
ततः कोपपरीतां गीपुत्रशोकपरिप्लुता ॥ जगाम शौरिंदोषेण गांधारी व्यथितेन्द्रिया ॥ ३८ ॥ गांधार्युवाच ॥ पांडवा धार्तराष्ट्राश्च दग्धाः कृष्णपरस्परं ॥ उपेक्षि
ता विनश्यंतस्त्वया कस्माज्जनार्दन ॥ ३९ ॥ शक्तेन बहुभृत्येन विपुलेतिष्ठताबले ॥ उभयत्र समर्थेन श्रुतवाक्येन चैव ह ॥ ४० ॥ इच्छतोपेक्षितो नाशः कुरुणां म
धुसूदन ॥ यस्मात्त्वयामहाबाहो फलंतस्मादवाप्नुहि ॥ ४१ ॥ पतिशुश्रूषया यन्मे तपः किंचिदुपार्जितं ॥ तेन त्वांदुरवापेन शप्ये च क्रगदाधरं ॥ ४२ ॥ यस्मात्परस्य
रंघ्रंतो ज्ञातयः कुरुपांडवाः ॥ उपेक्षितास्ते गोविंद तस्माज्ज्ञातीन्वधिष्यसि ॥ ४३ ॥ त्वमप्युपस्थिते वर्षे षट्त्रिंशे मधुसूदन ॥ हतज्ञातिर्हता मात्यो हतपुत्रो वने चरः
॥ ४४ ॥ अनाथवदविज्ञातो लोकेष्वनभिलक्षितः ॥ कुत्सितेनाभ्युपायेन निधनं समवाप्स्यसि ॥ ४५ ॥ तवाप्येवं हतसुतानि हतज्ञातिबांधवाः ॥ स्त्रियः परिपति
ष्यंतियथैता भरतस्त्रियः ॥ ४६ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ तच्छ्रुत्वा वचनं घोरं वासुदेवो महामनाः ॥ उवाच देवीं गांधारी मीषदभ्युत्समयन्निव ॥ ४७ ॥ जानेह मे तदप्ये
वं चीर्णं चरसि क्षत्रिये ॥ देवादेव विनश्यंति वृष्णयोनात्र संशयः ॥ ४८ ॥ संहर्ता वृष्णि चक्रस्य नान्यो मद्द्विद्यते शुभे ॥ अवध्यास्ते न रैरन्यैरपि वा देवदानवैः ॥ ४९ ॥
॥ ४५ ॥ तवापीति अनिरस्तः परध्वंसो याति शक्तमुपेक्षकं कुलध्वंसप्रसूतार्तिगांधार्या इव केशवं ॥ ४६ ॥ अभ्युत्समयन्नीषत्त्वं सयम् ॥ ४७ ॥ चीर्णं चरसि मदनुष्ठितमेवानुतिष्ठसि स्वतपोनाशार्थमिति भावः ॥ ४८ ॥ ४९